

Най-сетнѣ достигнѣхме до пазаря. Господарката ми сие всичкия товаръ отъ гърба, свърза ме за едно дърво, та отиде да се нахрани. Азъ мрѣхъ отъ гладъ и отъ жажда, но нѣмаше никой, който да тури прѣдъ мене малко сѣнце, или водица. Понеже нѣмаше господарката ми, азъ полеска-легка се приближихъ до кошовитѣ съ зеленчука и почнѣхъ да ямъ отъ единия кошъ. Азъ изѣдохъ всичкия зеленчукъ въ първия кошъ и си расхладохъ съ него прѣсѣхналото гърло. Никой пѣтъ прѣзъ живота си не бѣхъ ялъ тъй сладко, както тогава.

Когато довършвахъ зеленчука отъ коша, ето че и господарката ми се завръщаше. Тя извика силно, щомъ видѣ единия кошъ празенъ. Азъ не могъ ви искаа клѣтвитѣ и мрѣснитѣ ругания, съ които тя ме хулеше. Въ гнѣвътъ си тя грабнѣ една тояга и започнѣ да ме бие най-немилостиво . . .

Азъ бѣхъ здраво свързано и като не можахъ да се отърва, въртѣхъ се само на самъ на татѣкъ, а тя продължаваше да ме бие още по-немилостиво. Насѣбрахъ се хора и неискахъ да ѣ оставѣтъ да ме смаже съ бой, но тя не искаше и да ги чуе.

Най-послѣ, като ми причернѣ вече прѣдъ очитѣ, азъ почнѣхъ да ритамъ и хвърлихъ три кѣли: съ първия ѣ разбихъ носѣтъ и два зѣба, съ втория ѣ строшихъ рѣката, а съ третия ѣ ударихъ въ корема и ѣ